



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Sylvy Šiškeové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zastoupené Mgr. Janem Bučkem, advokátem se sídlem V. Nezvala 604, Frýdek – Místek, proti žalovanému: **Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí**, se sídlem Náměstí 3, Frýdlant nad Ostravicí, proti společnému územnímu souhlasu a souhlasu s provedením stavby ze dne 11. 5. 2018, sp. zn. MUFO_S 2581/2018, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 1. 2022, č. j. 25 A 135/2019-62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou domáhala ochrany proti opatření ze dne 11. 5. 2018, sp. zn. MUFO_S 2581/2018, kterým žalovaný vydal společný územní souhlas a souhlas s provedením stavby (dále jen „společný souhlas“) se stavebním záměrem novostavby rodinného domu v katastrálním území Nová Ves u Frýdlantu nad Ostravicí. Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) ve věci poprvé rozhodl rozsudkem ze dne 20. 8. 2020, č. j. 25 A 135/2019-38, jímž společný souhlas zrušil, neboť stavebníci nedoložili souhlas žalobkyně se stavebním záměrem, ač jím žalobkyně mohla být podle krajského soudu dotčena na svých právech. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 10. 2021, č. j. 1 As 352/2020-28, toto rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost. Krajský soud totiž nevysvětlil svůj závěr o možnosti dotčení práv žalobkyně stavebním záměrem.

[2] Krajský soud následně žalobu zamítl rozsudkem, který je předmětem nynějšího kasačního přezkumu. V souladu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedl, že ačkoli společný souhlas neobsahuje veškeré úvahy žalovaného, je třeba vycházet z toho, že implicitně obsahuje úvahu žalovaného, podle níž nejsou záměrem dotčení jiní vlastníci než vlastníci se společnou hranicí s pozemkem se stavbou, jejichž souhlas se záměrem byl doložen. Stavebním záměrem tedy není dotčena ani žalobkyně.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Namítá jeho nepřezkoumatelnost, neboť není zřejmé, z jakého hydrogeologického posudku krajský soud vycházel. Žalovaný odkázal na hydrogeologické posouzení pouze obecně až ve vyjádření k žalobě.

[4] Podle stěžovatelky bylo ohledně stavebního záměru zpracováno více hydrogeologických posudků, a to i k posouzení poměrů zasakování dešťové vody. Hydrogeologický posudek Ing. S. podává zásadně odlišné informace o hladině spodní vody, než uvádí společný souhlas. Není tedy zřejmé, z jakého konkrétního hydrogeologického posouzení žalovaný vycházel. Lze se tedy domnívat, že žalovaný nezkoumal před vydáním společného souhlasu konkrétní poměry a nevycházel z žádného hydrogeologického posouzení. Žalovaný to tvrdil pouze dodatečně.

[5] Z hydrogeologického posudku Ing. S. naopak plyne možnost dotčení stěžovatelčiných práv stavebním záměrem a také rozpor se zákonnou ochranou podzemních vod. Krajský soud vydal dne 20. 8. 2020 rozsudky ve věcech sp. zn. 25 A 134/2019, 22 A 96/2019 a 22 A 97/2019, jimiž z obdobných důvodů zrušil společné souhlasy týkající se daného území a práv stěžovatelky. Žalovaný proti těmto rozsudkům nepodal kasační stížnosti.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Kasační stížnost je podána včas a osobou oprávněnou. Kasační stížnost je přípustná i přesto, že Nejvyšší správní soud již jednou v této věci rozhodoval. První rozsudek krajského soudu totiž kasační soud zrušil pro nepřezkoumatelnost. Nynější kasační stížnost proto není nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť se jedná o výjimku ze zákazu opakovaně podávané kasační stížnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Poté, co krajský soud svým prvním rozsudkem v této věci č. j. 25 A 135/2019-38 zrušil společný souhlas, posupoval žalovaný podle § 129 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon, který upravuje opakované stavební řízení. Při kontrolní prohlídce provedené dne 29. 10. 2020 stavební úřad zjistil, že záměr byl již dokončen, avšak

pokračování

s odchylkami od projektové dokumentace schválené v té době zrušeným společným souhlasem. Stavební úřad proto nemohl dále postupovat podle § 129 odst. 5 stavebního zákona a dne 27. 5. 2021 opakované stavební řízení zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

[10] Stavební úřad poté zahájil řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. V jeho rámci požádali stavebníci o dodatečné povolení stavby. Stavba byla dodatečně povolena rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 30. 8. 2021. Krajský úřad Moravskoslezského kraje rozhodnutím ze dne 15. 12. 2021 zamítl odvolání proti dodatečnému povolení stavby a toto rozhodnutí potvrdil. Krajský soud poté zamítl žalobu téže stěžovatelky rozsudkem ze dne 16. 11. 2022, č. j. 22 A 10/2022-44. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku krajského soudu je u Nejvyššího správního soudu vedena pod sp. zn. 9 As 222/2022.

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené zdůrazňuje, že v projednávané věci je předmětem přezkumu pouze rozsudek krajského soudu ze dne 13. 1. 2022, č. j. 25 A 135/2019-62, týkající se společného souhlasu. Jak bylo uvedeno, řízení ve věci společného souhlasu bylo zastaveno. Právní mocí rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 352/2020-28 společný souhlas „obživil“. Krajský soud vycházel v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Nejvyšší správní soud ani s ohledem na další průběh správního řízení neshledal, že by bylo namístě prolomit tuto zásadu, která až na výjimky ovládá řízení před správními soudy.

[12] Nejvyšší správní soud se nezabýval námitkami, které směřují vůči rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, tedy obsahem hydrogeologického posudku Ing. S. z listopadu 2020 ani otázkou dotčení práv stěžovatelky v řízení o dodatečném povolení stavby. Rozhodnutí krajského soudu týkající se dodatečného povolení stavby totiž, jak již bylo výše uvedeno, posoudí kasační soud ve věci sp. zn. 9 As 222/2022.

[13] Námitka, v níž stěžovatelka argumentuje hydrogeologickým posudkem Ing. S., je navíc ve vztahu k této kasační stížnosti nepřijatelná ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. V řízení před krajským soudem totiž stěžovatelka nezpochybňovala hydrogeologický posudek, který byl součástí dokumentace stavby, poukazem na jiný hydrogeologický posudek. Posudek Ing. S. byl navíc vyhotoven v listopadu 2020, tedy po vydání společného souhlasu přezkoumávaného v tomto řízení se stal součástí správního spisu až v řízení o dodatečném povolení stavby. Také proto nebylo možné k němu při přezkumu společného souhlasu přihlídnout (opět lze odkázat na § 75 odst. 1 s. ř. s.).

[14] Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. V předchozím rozsudku vydaném pod č. j. 1 As 352/2020-28 Nejvyšší správní soud uvedl: *„Jelikož krajský soud neuvedl žádnou konkrétní skutkovou okolnost ani nepopsal konkrétní poměry v území, na základě kterých dospěl k závěru o možnosti dotčení práv žalobkyně, Nejvyšší správní soud shledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Rozsudek totiž nejen nepředestírá konkurující argumentaci k úvahám stěžovatele, ale dokonce neobsahuje konkrétní důvody a skutkové okolnosti relevantní pro závěr o možnosti dotčení práv žalobkyně. Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani se závěrem krajského soudu*

o tom, že s ohledem na možnost dotčení práv žalobkyně ohlášeným stavebním záměrem měli stavebníci povinnost předložit její souhlas s ohlašovaným záměrem. Nelze připustit, aby stavební úřad musel přistoupit ke společnému územnímu a stavebnímu řízení již na základě vyjádření pocitu přímého dotčení práv ad absurdum jakékoliv osoby. Nejvyšší správní soud má shodně se stěžovatelem za to, že i v těchto případech je nutné vždy konkrétně posoudit možnost dotčení práv takové osoby, a pokud není dáno, nelze stavebníkovi upřít zjednodušené řízení o společném souhlasu. Jinými slovy je potřeba nejprve posoudit, zda se opravdu jedná o vlastníka sousedního pozemku či zda jde pouze o vlastníka pozemku nacházejícího se v okolí plánovaného záměru.“

[15] Nyní Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud v napadeném rozsudku vyjádřil, byť poměrně stručně, své konkrétní a přezkoumatelné úvahy. Vysvětlil, že hydrogeologický posudek byl součástí stavební dokumentace a žalovaný z něj vycházel při posuzování záměru. Obecně tak posoudil možnost dotčení sousedních pozemků na základě odborných informací o skutkových okolnostech. Z posudku podle krajského soudu plyne, že zasakování dešťových vod je řešením, kterým nedochází k nárůstu množství zasakovaných vod oproti pozemku bez stavby. Zasakování slouží též k zadržení nekontrolovaného odvodu dešťových vod ze zpevněných ploch a povrchů, který bývá příčinou bleskových záplav či erozí půdy. Krajský soud zdůraznil, že žalovaný své závěry o nemožnosti přímého dotčení stěžovatelčiných práv založil také na rozboru místních poměrů. Nejvyšší správní soud dodává, že hydrogeologický posudek je ve společném souhlasu identifikován – jde o posudek RNDr. K. ze srpna 2017. Z povahy věci se nemohlo jednat o posudek Ing. S., který zmiňuje stěžovatelka, neboť ten byl vyhotoven více než dva roky po vydání společného souhlasu.

[16] Krajský soud v napadeném rozsudku upozornil také na to, že stěžovatelka své žalobní námitky formulovala pouze obecně. Obavy stěžovatelky z podmáčení jejích pozemků byly pouze hypotetické. Krajský soud doplnil, že předmětem společného souhlasu nebylo umístění ani povolení stavby související s likvidací splaškových vod. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že odůvodnění rozsudku krajského soudu splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost soudních rozhodnutí.

[17] Závěry krajského soudu ve věcech vedených u něj pod sp. zn. 25 A 134/2019, 22 A 96/2019 a 22 A 97/2019 nemění nic na závaznosti závěrů, které kasační soud vyslovil v rozsudku č. j. 1 As 352/2020-28, podle něhož „odborný hydrogeologický posudek nebyl zpracován pouze za účelem posouzení možnosti dotčení práv žalobkyně, ale byl součástí spisu, resp. dokumentace stavby. Ve společném souhlasu je implicitně obsažena úvaha stěžovatele, že záměrem nejsou dotčeni jiní vlastníci než vlastníci se společnou hranicí s pozemkem parc. č. X, jejichž souhlas se záměrem byl doložen. To odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu, podle které povaha postupu vedoucího k vydání územního souhlasu vylučuje, aby bylo jeho součástí dokazování k posouzení tvrzení ohledně přímého dotčení práv určité osoby (rozsudek ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 215/2018 - 33). Ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně uplatnila námitky k záměru, proto byla dostatečná implicitní úvaha stěžovatele ve společném souhlasu. Kasační soud navíc upozorňuje, že v souvislosti s přezkoumávaným společným souhlasem lze zvažovat pouze možnost dotčení práv žalobkyně dešťovou kanalizací, což okruh jejích námitek značně zmenšuje.“

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud k tomu opakuje, že s ohledem na nedostatek procesní aktivity stěžovatelky před vydáním společného souhlasu není pochybením žalovaného, že společný souhlas neobsahuje konkrétní úvahy o nemožnosti dotčení právě stěžovatelčiných práv. Nepochybil ani krajský soud, pokud vycházel z výslovných úvah, které přdestřel žalovaný až ve vyjádření k žalobě, neboť ty pouze rozvádí základní implicitní úvahu, která již byla součástí společného souhlasu. Jak totiž Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku č. j. 1 As 352/2020-28, ze společného souhlasu je zjevná úvaha, že záměrem nejsou dotčeni jiní vlastníci než vlastníci se společnou (přímou) hranicí s pozemkem, na kterém se nachází stavební záměr.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[20] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému v tomto řízení žádné náklady nevznikly, jejich náhradu mu proto soud nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. března 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu